

Αληθινή ιστορία: Ο γέροντας Παΐσιος με έβγαλε από το αδιέξοδο

/ [Γνώμες](#)



Μία συγκλονιστική αληθινή ιστορία: Το 1992 υπηρετούσα σε μία μονάδα του Έβρου και διέμενα στο Διδυμότειχο. Την εποχή εκείνη η σύζυγός μου, Μαρία, ήταν έγκυος στο δεύτερο παιδί και διένυε τον έκτο μήνα της εγκυμοσύνης της.

Το θετικό αποτέλεσμα ενός τεστ ελέγχου αντισωμάτων ερυθράς, μας αναστάτωσε. Μετά από μερικές ημέρες η επανάληψη του τεστ, σε άλλο μικροβιολογικό εργαστήριο, επιβεβαίωσε εκ νέου ότι η σύζυγός μου είχε νοσήσει από ερυθρά, ενώ εγκυμονούσε. Να σημειωθεί ότι κατά την πρώτη εγκυμοσύνη, πριν από 3 χρόνια περίπου, το αποτέλεσμα του τεστ αντισωμάτων ερυθράς ήταν αρνητικό. Όπως ήταν επόμενο απευθύνθηκα σε ιατρούς γυναικολόγους, πού εμμέσως μας προέτρεπαν σε διακοπή κύησης, δεδομένου ότι ο ιός της ερυθράς προσβάλλει τα μάτια, τα αυτιά και τον εγκέφαλο του εμβρύου.

Οι στατιστικές συνηγορούσαν ότι υπήρχαν πιθανότητες στο 80% - 85% το παιδί πού θα γεννιόταν να είναι τυφλό, κωφάλαλο ή και με διανοητική στέρηση. Με όλα αυτά πού άκουγα είχα χάσει πραγματικά τον ύπνο μου, ενώ προσπαθούσα να μη μεταφέρω στη σύζυγό μου τις αγωνίες μου, για να μην επιβαρύνω την κατάστασή της.

Τον Αύγουστο του '92 πήρα μετάθεση από τον Έβρο στη Μυτιλήνη (ιδιαίτερη πατρίδα μου). Η σύζυγός μου είχε φύγει 10 ημέρες περίπου νωρίτερα για να μπορέσω να μαζέψω την οικοσκευή μας.

Ήταν Παρασκευή προς Σάββατο και ενώ κοιμόμουν είδα στον ύπνο μου έναν

Γέροντα ρασοφόρο να με προσκαλεί πάραυτα, να πάω στο Άγιον Όρος. Μέχρι τότε δεν είχα ποτέ επισκεφθεί, αλλά και ούτε γνώριζα το δρομολόγιο πού έπρεπε να ακολουθήσω για να φτάσω εκεί. Η απάντηση πού του έδωσα μέσα στον ύπνο μου ήταν: «Μα δεν ξέρω πώς να πάω», και μου απαντά: «Έλα, θα σε οδηγήσω εγώ». Τρόμαξα, ξύπνησα και νόμισα ότι τον έβλεπα μπροστά μου. Άναψα τα φώτα, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Μονολόγησα, «δεν βαριέσαι, όνειρο είναι» και έκλεισα το φως για να συνεχίσω τον ύπνο μου. Πέρασε λίγη ώρα και είδα ξανά τον ίδιο Γέροντα να με προσκαλεί να πάω στο Άγιον Όρος. Ξαφνιαστήκα και φοβήθηκα. Άναψα αμέσως τα φώτα, αλλά δεν είδα τίποτα. Κάθισα στο κρεβάτι μου και κοίταξα το ρολόι μου πού έδειχνε περασμένες 02:00 η ώρα. Προβληματίστηκα και δεν ήξερα τινά κάνω. Να ξεκινήσω από το Διδυμότειχο να πάω στο Άγιον Όρος και ποιο δρομολόγιο να ακολουθήσω. Ξημέρωνε Σάββατο και έπρεπε να ενημερώσω το νέο Διοικητή, πού αναλάμβανε για τις υποχρεώσεις της Μονάδας. «Να ξεκινήσω νά φύγω κρυφά χωρίς να τον ενημερώσω και αν με αναζητήσουν τί θα πω;». Όλα αυτά και άλλα πολλά ερωτήματα βασάνιζαν το μυαλό μου.

Τελικά πήρα την απόφαση. Ξεκίνησα περίπου στις 02:30 πιστεύοντας ότι όλα θα πάνε καλά αφού άλλωστε με προσκάλεσε ο Γέροντας.

Φθάνοντας στην Ασπροβάλτα κατευθύνθηκα αριστερά αφήνοντας την εθνική οδό Καβάλας - Θεσσαλονίκης και οδηγώντας βρέθηκα σε μία διασταύρωση με πινακίδες τοπωνυμίων και χωριών. Χωρίς πλέον να γνωρίζω την κατεύθυνση προς την οποία θα έπρεπε να κινηθώ, αναγκάστηκα να σταματήσω, ενώ ακόμα δεν είχε ξημερώσει. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο περνά ένα όχημα και του έκανα σήμα να σταματήσει για να το ρωτήσω προς ποιά κατεύθυνση να κινηθώ για να φτάσω στην Ουρανούπολη. Με μεγάλη μου χαρά πληροφορήθηκα ότι και αυτοί εκεί κατευθύνονταν και να τους ακολουθήσω. Πράγματι 15 λεπτά περίπου πριν αναχωρήσει το πλοίο για τη Δάφνη, φθάσαμε στην Ουρανούπολη.

Εκεί υπήρχε το αδιαχώρητο από το μεγάλο αριθμό των επισκεπτών πού πήγαινε στο Άγιον Όρος και συνεπώς μεγάλη δυσκολία στην εξεύρεση χώρου στάθμευσης. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή πλησίον της αποβάθρας έφυγε ένα αυτοκίνητο και οι Θεσσαλονικείς για να με διευκολύνουν, επειδή δεν ήξερα την περιοχή με άφησαν να παρκάρω για να προλάβω γρήγορα να επιβιβαστώ στο πλοίο πού θα έφευγε.

Όταν ξεκίνησε το πλοίο τους αναζήτησα ανάμεσα στους επιβάτες για να τους ευχαριστήσω, αλλά δεν ήταν μέσα. Πιθανόν να μην πρόλαβαν να παρκάρουν έγκαιρα και να επιβιβασθούν. Ενώ καθόμουν μόνος χωρίς παρέα μέσα στο πλοίο, με πλησίασε κάποιος Παναγιώτης, από την Αττική (Μάνδρα ή Ελευσίνα) και με ρώτησε πού συγκεκριμένα θα πάω στο Άγιον Όρος και αν πάω για πρώτη φορά. Του απάντησα ότι πρώτη φορά πηγαίνω και δεν ξέρω πού να πάω. Αλλά του διηγήθηκα ότι, όταν υπηρετούσα στη Θεσσαλονίκη το '87 είχα ακούσει από έναν φίλο μου στρατιωτικό δικαστή για κάποιον γέροντα Παΐσιο και ήθελα να τον δω. Ο Παναγιώτης τότε μου είπε, «είσαι τυχερός γιατί και εγώ σ' αυτόν θα πάω. Για να

πάμε όμως εκεί πρέπει να βγούμε στη Δάφνη, να πάμε με λεωφορείο στις Καρυές και να μείνουμε στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου, για να προλάβουμε πριν δύσει ο ήλιος να φτάσουμε με τα πόδια στο Κελλί του».

Όταν φτάσαμε με πολλούς άλλους προσκυνητές (αφού βγάλαμε διαμονητήρια), στην είσοδο της Ιεράς Μονής ο υπεύθυνος μοναχός δεν δέχτηκε να φιλοξενήσει κανέναν, διότι είχε πολλούς προσκυνητές και έπρεπε να είχαμε εξασφαλίσει τη διαμονή μας τηλεφωνικά από την προηγούμενη ημέρα. Τον πλησίασα και εγώ με τη σειρά μου και τον ρώτησα αν υπάρχει κάποιο κρεβάτι για σήμερα και με έκπληξη μου απάντησε: «Ναι», ενώ σε όλους τους άλλους προσκυνητές τους έλεγε άλλη μέρα. Του είπα ότι δεν ήμουν μόνος μου, αλλά και πάλι μας δέχθηκε. Πράγματι, αφού τακτοποιηθήκαμε και αφήσαμε τα προσωπικά μας αντικείμενα στη Μονή, ξεκινήσαμε για το Κελλί του γέροντα Παΐσιου. Φθάνοντας στο Κελλί συναντήσαμε πάρα πολύ κόσμο, οι οποίοι κάθονταν και άκουγαν τις συμβουλές του Γέροντα.

Κάποιοι από τους επισκέπτες του έκαναν διάφορες επίκαιρες για την εποχή εκείνη ερωτήσεις, όπως: «Τί θα γίνει με το 666, αν θα αναγραφεί στις ταυτότητες μας, τι θα γίνει με το Κυπριακό, ανλυθεϊ κ.λπ».

Όταν ο γέροντας Παΐσιος τελείωσε τις συμβουλές του μας είπε να τον αφήσουμε να πάει στο Κελλί του να εκτελέσει τα καθήκοντά του. Τότε πολλοί από τους επισκέπτες μπήκαμε σε μία γραμμή για να μπορέσουμε να τον πλησιάσουμε και να του πει καθένας το πρόβλημά του. Όλους όμως πού ήταν μπροστά στη σειρά, τους έλεγε ότι δεν έχει χρόνο.

Όταν έφτασε η δική μου σειρά του είπα: «Γέροντα και εγώ ήθελα να σας δω για λίγο» και μου απαντά: «Πήγαινε εκεί και κάτσε, είσαι κουρασμένος, από τον Έβρο ήρθες και περίμενε». Αφού τελείωσε με όλους ήρθε κοντά μου και μου είπε: «Είσαι Στρατιωτικός» και με ρώτησε αν γνωρίζω κάποιο συνάδελφο το όνομα του οποίου δεν θυμάμαι τώρα. Μετά του μίλησα για το πρόβλημα πού αντιμετώπιζα με την εγκυμοσύνη της συζύγου μου και αν θα έπρεπε να γίνει διακοπή της κύησης της (ήδη ήταν 6 μηνών). Μου απάντησε: «Δεν πιστεύω ότι ο Θεός θα σου δώσει εσένα να ανέβεις Γολγοθά, αλλά, και αν ακόμη αυτό είναι το θέλημά Του, θα σου δώσει τη δύναμη να το αντιμετωπίσεις. Εγώ όμως θα προσευχηθώ να μην ανέβεις τον Γολγοθά και να γεννήσει η γυναίκα σου ένα γερό παιδί. Πρόσεξε όμως μη δεχθείς η γυναίκα σου να γίνει πειραματόζωο. Γι' αυτό ρώτησε και έναν ιατρό στην Γερμανία ή στην Αμερική αλλά κυρίως στην Γερμανία τί κάνουν εκεί».

Μετά από τις συμβουλές του αυτές έφυγα και πήγα στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου για να διαμείνω, αλλά προβληματίζομαι για το πού θα βρω γυναικολόγο γιατρό στη Γερμανία, σε ποιά γλώσσα θα του μιλήσω αφού δεν γνωρίζω γερμανικά για να επικοινωνήσω μαζί του και άλλα πολλά.

Την επόμενη ημέρα, Κυριακή πρωί, μετά τη Θεία Λειτουργία και την τράπεζα, ξεκίνησα να ξαναπάω στο Κελλί του μαζί με το φίλο μου τον Παναγιώτη.

Στο δρόμο συναντήσαμε λίγο πριν φθάσουμε στο Κελλί έναν κληρικό που

επέστρεφε. Αφού χαιρετηθήκαμε μας λέει: «Μή συνεχίζετε, διότι από εκεί έρχομαι και δεν άνοιξε, μάλλον έχει φύγει». Εμείς όμως συνεχίσαμε και, όταν φτάσαμε χτυπήσαμε τρεις φορές το αυτοσχέδιο κουδούνι του και εμφανίστηκε στην είσοδο του Κελλιού του κάνοντας μας νεύμα να πλησιάσουμε. Πράγματι ανέφερα εκ νέου τους προβληματισμούς μου και ο γέροντας Παΐσιος μου επανέλαβε αυτά πού μου είχε πει το προηγούμενο απόγευμα. Αφού του ζήτησα κάποια ευλογία μου έδωσε δύο εικόνες μικρές ξυλόγλυπτες, όπου στη μία ήταν η Παναγία Βρεφοκρατούσα και στην άλλη ο Ιησούς Χριστός Εσταυρωμένος και τη μία να τη βάλω στο κρεβάτι του παιδιού πού θα γεννιόταν και την άλλη στις μητέρας. «Δεν έχω να σου δώσω, ευλογημένε κάτι παραπάνω, γιατί έχω γεράσει και δεν κάνω εργόχειρο». Αφού ασπάσθηκα τη χείρα του πήρα τον δρόμο της επιστροφής.

Το βράδυ της ίδιας μέρας έφτασα στο Διδυμότειχο. Επειδή ήμουν μόνος πήγα και περπάτησα στην πλατεία της κωμόπολης, όπου είναι και το τέμενος. Εκεί με βρίσκει ο ιδιοκτήτης ενός φούρνου, ο κ. Νίκος με τον όποιον είχαμε συνδεθεί και οικογενειακά, επειδή με βοήθησε, όταν πρωτοπήγα στο Διδυμότειχο στην εξεύρεση κατοικίας. Συμφωνήσαμε να πιούμε ένα ποτήρι κρασί, αφού πρώτα μιλήσει στο τηλέφωνο με το γιό του στη Γερμανία, ο οποίος τελείωσε ιατρική και πήρε την ειδικότητα του γυναικολόγου και ο καθηγητής του τον προέτρεπε να σταδιοδρομήσει εκεί. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα τα λόγια του π. Παΐσιου («ρώτα γιατρό στη Γερμανία»). Τον παρακάλεσα, πριν κλείσει το τηλέφωνο να μιλήσω κι εγώ μαζί του.

Αφού ολοκλήρωσαν τη συνομιλία τους, με φώναξε και με σύστησε στον γιό του. Πράγματι του είπα το πρόβλημα και όλα τα μικροβιολογικά δεδομένα πού είχα και ζήτησα την επιστημονική του άποψη. Μου απάντησε ότι είμαι τυχερός, διότι τα αποτελέσματα των εξετάσεων αποδεικνύουν ότι ο συγκεκριμένος τύπος του ιού της ερυθράς, δεν είχε τη δύναμη να διαπεράσει το αμνιακό υγρό που περιβάλλει το έμβρυο μέσα στο σάκκο, ο οποίος λειτουργεί σαν προστατευτικό κέλυφος και κατά συνέπεια δεν είχε προσβληθεί το έμβρυο. Το πρόβλημα πού αντιμετωπίζαμε, ήταν ανακοίνωση σε επιστημονικό συνέδριο πού συμμετείχε πρόσφατα και ήταν 10 ετών μελετών της Πανεπιστημιακής Κλινικής, πού έκανε την ειδικότητά του. Η ανακούφιση από την αγωνία μου και η χαρά πού ένιωσα εκείνη την ώρα δεν μπορεί να περιγραφεί, ούτε να αποτυπωθεί με μερικές λέξεις πάνω σε ένα φύλλο χαρτιού. Πράγματι ακολουθώντας τις συμβουλές του δεν άφησα τη γυναίκα μου να γίνει πειραματόζωο και το Νοέμβριο μήνα γεννήθηκε ένα υγιές παιδί.

Πηγή: ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ (1924-1994)